

[Arne Larsen.]

som det hedder, trods det, at jeg ganske afgjort er af den opfattelse, at regeringspartiet ikke er særlig glad for, at disse takstforhøjelser bortfalder; men man har ladet sig presse hertil og har imødekommet det krav, som var stillet. Vi ville næppe have været slet så imødekommende, men ville have foretrukket en halvering af den foreslåede forhøjelse af avisportoer. Jeg tror også, det kunne have samlet et flertal i udvalget, såfremt udvalget selv havde fået lov til at forhandle om disse problemer, men det fik vi jo ikke, idet problemerne blev lagt op i det såkaldte topudvalg af de 4 gamle partier, hen over hovedet på det udvalg, som behandlede forslagene om ændringer i post- og jernbaneloven. Jeg synes, det er en meget besynderlig fremgangsmåde, som vi her har været ude for, en fremgangsmåde, som jeg i høj grad må beklage.

Det er også hensigten, at de administrative forhøjelser af adresseløse forsendelser nu skal bortfalde. De var fastsat til ca. 3,9 mill. kr. Vi kunne have foretrukket, at de blev forhøjet yderligere til ca. 5 mill. kr. Vi finder nemlig, at her er et arbejdsfelt, som er meget tabgivende for postvæsenet, og hvor der var en lille smule begrundelse for at sætte taksterne i vejret. Vi har et overhåndtagende reklamevæsen her i landet, og især adresseløse forsendelser, kataloger og reklamer, som jo altsammen går ud på at prøve på at få folk til at sætte deres forbrug i vejret, bruges jo meget. Jeg synes, der er meget lidt konsekvens netop i regeringens politik på dette område. Hvis man vil være med til en begrænsning, hvorfor så ikke prøve på at komme reklamedillen noget til livs.

Ved første behandling var jeg inde på et andet spørgsmål, som jeg fandt var interessant, og som man fra regeringens side skulle have opmærksomheden henvendt på. Det var spørgsmålet om at udnytte det serviceapparat, som postvæsenet jo er, til f. eks. at gennemføre en postsparebank. Der snakkes så meget om, at vi skal gøre så meget, vi kan, for at fremme den private opsparing. Her var jo mulighed for at få den virkelig sat i gang. Vi har et fiktivt og færdigt apparat, et landsomfattende

apparat gratis til rådighed. Hvorfor ikke udnytte disse muligheder? Den højtærede minister imødegik mig ved første behandling, idet han sagde, at det ikke var nogen særlig ny idé, jeg her havde fremsat — det er det naturligvis heller ikke — og at den højtærede minister og regeringen havde overvejet det for år tilbage, men havde mødt modstand hos pengeinstitutterne. Jeg synes, at den højtærede minister og regeringen skulle gøre et forsøg på at finde frem til, om ikke der var parlamentariske muligheder for netop at gennemføre denne gode idé. Så tror jeg nok, at vi kunne overvinde pengeinstitutternes modstand. Med disse bemærkninger har jeg redegjort for vor stilling til lovforslaget om ændringer i postloven.

Vedrørende lovforslaget om ændringer i statsbaneloven vil jeg sige, at vi stort set går ind for de foreslåede takstforhøjelser, men vi kan ikke godkende de administrative fastsatte forhøjelser på måneds- og ugekort mellem bestemte stationer. Her er tale om en arbejdssted—hjem trafik eller omvendt, som i høj grad udnytter jernbanemateriellet, og som giver DSB temmelig gode indtægter; her kan i alle tilfælde ikke være tale om en underskudsforretning. Vi er interesseret i, at man ikke jager folk over til individuelle trafikformer, men at vi længst muligt beholder dem ved de kollektive trafikformer. Derfor er det en forkert vej at gå at forhøje disse takster og jage folk bort fra DSB. Det er i konsekvens heraf, at vi foreslår, at disse forhøjelser bortfalder.

I øvrigt finder jeg ligesom det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at det i høj grad er nødvendigt, at der bliver udarbejdet en investerings- og rationaliseringsplan for statsbanerne. Man er inde i en god udvikling her, og jeg finder, at spareplanen sættes ind på et forkert sted, når det er meningen, at DSBs anlægs- og investeringsudgifter yderligere skal nedskæres med 16 mill. kr. Det fremmer ikke den politik, som vi mener er hensigtsmæssig i retning af at nå frem til, at også DSB kan blive en forretning, der sådan nogenlunde hviler i sig selv. Vi må have en sådan investeringsplan frem til offentlighedens bedømmelse, og jeg tror, det er nødvendigt, at den udvikling, der er i